

er fra Foreningen til lovordnet Udryddelse af Rotter, og Foreningen andrager om Genbevillingen af det aarlige Tilskud af 3,000 Kr., den før modtog. Foreningen har været Leder af Arbejdet for Rotternes Udryddelse og har dertil haft en Konsulent; den vil gerne fortsætte med dette Arbejde, ogsaa efter at Rotteloven er ophørt at virke, men i Henhold til Oplysninger, som fremgaar af Andragendet, er det umuligt for den, hvis den ikke fremtidig kan faa et Tilskud til Virksomheden som det, den har haft tidligere. Finansudvalget anbefaler Tinget at henvise dette Andragende til den højtærede Indenrigsminister.

Det næste Andragende, jeg skal omtale, findes i Betænkningen Nr. 32 og er fremsendt af Grosserer J. Stilling-Andersen. Han motiverer sit Andragende med, at han ved en Regeringsforanstaltning har haft et ret betydeligt Tab ved at sælge 72 Dritler Smør. Sagen er den, at han modtog Smørret fra Eksportudvalget til en bestemt Pris og skulde igen sælge det til en fastsat Pris, som skulde gælde fra den 22. Oktober, men allerede om Lørdagen den 20. Oktober blev det bekendt for Forbrugerne, at den nye Ordning skulde træde i Kraft den 22. Oktober, og at denne nye Ordning fastsatte en billigere Pris. Da dette efter Andragerens Opfattelse bevirkede, at han ikke fik Smørret solgt til den oprindelige Pris, og da han har faaet opgivet en fast Pris baade for Købet og Salget, mener han, at Foranstaltningen har givet ham et Tab, som Staten bør dække. Finansudvalget foreslaar at henvise dette Andragende til den højtærede Indenrigsministers Undersøgelse.

Indenrigsministeren (Rode): Efter at jeg i Samraad med det ærede Udvalg havde drøftet Spørgsmaalet om en Bevilling til Foreningen til lovordnet Udryddelse af Rotter, og Enighed om Sagen var opnaaet mellem Udvalget og mig, har jeg paa Tillægsbevillingslovforslaget stillet Forslag om de 3,000 Kr., det i dette Andragende drejer sig om. Forslaget er vedtaget her i Tinget, og Udvalgets Indstilling er saaledes opfyldt. Med Hensyn til Indstillingen under Nr. 3 skal jeg udtale, at Sagen skal blive undersøgt med Velvillie ud fra Ønsket om at finde en ikke blot for Andrageren, men for dem, der er stillede ligesom han, retfærdig Ordning.

Ovesen: Jeg har tilladt mig at stille et Ændringsforslag til Betænkningens Nr.

39 angaaende et Andragende fra Gaardejer Johannes Jensen i Nørre Vium om en større Erstatning for et Hedeareal, der er eksproprieret paa hans Ejendom. Ved Ekspropriationen har han kun faaet Erstatning for den nøgne Hede, hvorimod der ikke er tilstaaet ham Erstatning for det Brunkulsleje, som findes deri. Hverken han eller Folk i Almindelighed kan forstaa, at Staten kan gaa hen og ekspropriere uden Erstatning en saa værdifuld Genstand, som Brunkul er nu til Dags, saa meget mere som Manden havde gjort Akkord med et Interessentskab, der vilde opbyrde Brunkullene, og som skulde give ham en bestemt Betaling derfor. Nu, da Staten overtager Brunkulsarealet, giver den Manden Erstatning for Heden, men ikke en rød Øre for de Brunkul, der findes deri. Dette føler Manden sig meget brøstholden ved, og han har derfor indgivet dette Andragende til Folketinget om at faa Dækning for det Beløb, han taber ved, at han ikke faar nogen Erstatning for Kullene i sin Hede. Det har overrasket mig, at ikke Finansudvalget, hvortil Andragendet har været henvist, har gjort Indstilling derom. Hvad Grunden kan være, ved jeg ikke, men jeg har følt mig foranlediget til at stille det nærværende Ændringsforslag for at give den højtærede Indenrigsminister Løjlighed til at udtale sig om denne Sag, og jeg vil haabe, den højtærede Minister vil komme med en Udtalelse, som kunde give vedkommende Mand Haab om at faa en nogenlunde rimelig Betaling for sit Brunkulsleje.

Indenrigsministeren (Rode): Det af det ærede Medlem omtalte Tilfælde om en Ekspropriation er afgjort i Henhold til Lovens Regler. Loven fastsætter, hvorledes Ekspropriationen skal foregaa, og hvorledes Vurderingen skal foregaa. Dermed er Sagen afgjort.

Ovesen: Det er ikke lyse Forhaabninger, der kan drages af det, Ministeren nu udtalte. Jeg er ikke i Tvivl om, at Ekspropriationen er foregaaet paa lovlig Maade, men dermed er ikke sagt, at Manden har faaet sin Ret. Naar der opstaar Tvistigheder mellem Folk, gaar Sagen gerne til Domstolene, og de dømmer, men fordi en Sag gaar til Højesteret og dermed er færdig, skal det ikke være sagt, at vedkommende har faaet fuld Retfærdighed. Jeg vil ikke angribe Ekspropriationskommissionen, men jeg og Befolkningen i al Almindelighed kan ikke forstaa det Re-